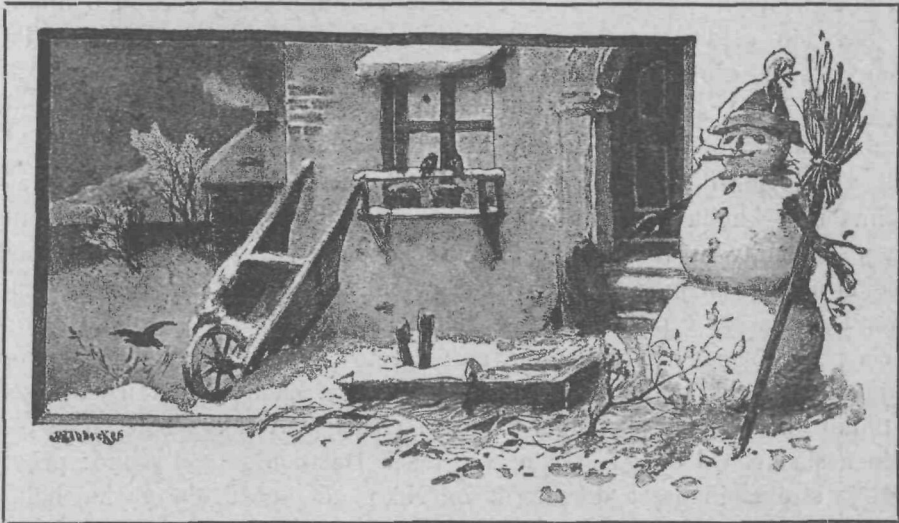

Zimske pesmi.

5. Sneženi mož.

Mož sneženi je napravljen,
Poleg hišnih vrat postavljen.
Kapa glavo mu pokriva,
Metla v roki mu počiva,
Smodke mu goreče kos
Greje zmrzli, bleđi nos.
Zunaj zebe ga seveda
In zatorej hudo gleda,
Prav kot bi na straži stal,
Da bi vsakdo se ga bal.
Ko z metló stoji na straži,
Nihče naj moža ne draži:

Kar z metló bi ga našgal,
Kdor bi mu miru ne dal!
Pa naj pride k hiši tat,
Brž oplazi ga za vrat,
Da pokaže zadnjo plat . . . !
S snegom so pokrite hiše,
Okrog ogla burja piše.
Ej, kako je huda zima!
Mož sneženi suknje nima,
Mož sneženi nima hlač,
Hlač velikih dopetač;
Niti gorkih rokavic

Nima bedni ta možic!
Oh, kako bo še pred vrati
Moral trd, premražen stati,
Predno bode vetrič topel
Preko morja spet prisopel!
Takrat izpred naših vrat,
Z vrtov, polj in njiv in trat
Sneg izgine in po gričih,
Po drevescih in grmičih,
Po dolinah, po bregih,
Po gozdeh in po vrteh
Vse bo zopet živo klilo,
Svet dobode novo krilo.

Tebi pa gorjé, možic!
Stal boš tožen, rosnih lic,
In oko ti bo solzilo.
Vedno manjši boš prihajal,
In ko svet se bo pomlajal,
Solnčni žar te bode tajal . . .
A dotlej le stoj in straži,
Pa junaka se nam kaži,
Da kdorkoli pride k tebi,
To poreče sam pri sebi:
„Čvrst je res ta velikan,
Nihče ni tako možčan!“

— k.

